

MARK LAWRENCE PRINTUL SPINILOR

Traducere din limba engleză
ROXANA GAMART

MARK LAWRENCE s-a născut în Champagne-Urbana, Illinois, din părinți englezi, care au revenit în Anglia, când fiul a împlinit un an. S-a întors în SUA după ce a obținut titlul de doctor în matematică de la Imperial College, unde a lucrat la multe proiecte, inclusiv programul *Star Wars*. Susține că, pentru că nu a avut niciodată ambiția de a deveni scriitor, a fost foarte surprins când, încercând să-și găsească un agent pentru o primă carte, propunerea lui a avut succes și s-a finalizat cu un contract de publicare. Prima lui trilogie, IMPERIUL FĂRĂMITAT, al cărei prim volum este *Printul Spinilor*, a fost primită cu mare entuziasm în rândul cititorilor de fantasy. Celealte volume din serie, *King of Thorns* și *Emperor of Thorns* (în pregătire la Editura Nemira), au apărut la scurtă vreme. A urmat apoi încă o trilogie reușită, RED QUEEN'S WAR. În 2017 a apărut *Red Sister*, primul volum din seria THE BOOK OF THE ANCESTOR. Mark Lawrence este căsătorit, are patru copii și locuiește în Bristol.

Corbii! Întotdeauna corbii... Au coborât pe frontoanele bisericii înainte ca răniții să devină cadavre. Înainte chiar ca Rike să fi terminat cu tăiatul degetelor de la mâini și cu smulsul inelelor de pe degete. M-am lăsat pe spate, proptindu-mă în stâlpul spânzurătorii, și am clătinat din cap spre păsări – cel puțin cinci-sase, aliniate într-un singur șir negru, cu priviri fixe și atotștiutoare.

Piața din mijlocul orașelului se înroșise. Sânge în canalele de scurgere, sânge pe lespezile de piatră de sub picioare, sânge în fântână. Leșurile zăceau expuse, cum zac leșurile de obicei. Unele păreau chiar hazlii, cu mâinile fără degete întinse spre cer, altele erau liniștite, ghemuite protector în jurul proprietilor răni. Muștele roiau deasupra răniților ce încă se zvârcoleau. Unul într-o parte, altul în cealaltă, unii orbi, alții încercând să scape, trădați toți de anturajul lor bâzâitor.

„Apă! Apă!”

Muribunzii ăsta! Mereu cer apă. Ciudat, la mine e invers când ucid, mi se face sete.

Deci ăsta a fost Mabberton. Două sute de fermieri morți, zâcând fără suflare, cu coasele și topoarele împrăștiate pe lângă ei. Acum, ce să zic, eu i-am avertizat că noi din asta trăim. I-am zis asta lui Bovid Tor, conducătorul lor. Le-am dat șansa asta, eu întotdeauna le dau o sansă. Dar au vrut sânge și măcel. Și asta au primit.

Războiul, prieteni, e un lucru frumos. Ăia de zic altfel bat câmpii, nu știu ce vorbesc. Dacă ar fi să mă mișc de aici și să merg până la bătrânu Bovid, căzut lângă fântână, cu mațele întinse-n poală, probabil că el ar avea alt punct de vedere. Dar vedeți și voi unde l-a adus obiceiul de-a se contrazice cu alții.

- Viermi sărăntoci ce sunteți!

Rike a aruncat un pumn întreg de degete peste burdihanul spintecat al lui Bovid. A pornit apoi spre mine, cu mâna întinsă, arătându-mi prada pe care o strânsese, de parcă eu aş fi avut vreo vină.

- Uite și tu! Un inel de aur. Unul singur! Un sat întreg și-un singur inel de aur, să fiu al dracu'! Îmi vine să-i învii pe toți la loc și să-i mai tai o dată. Ai dracu' fermieri de căcat!

Chiar ar fi făcut-o, dacă ar fi putut: era un nenorocit capabil de orice, lacom să facă rău. L-am privit drept în ochi, fără să clipesc.

- Stai ușor, frate Rike! Sunt mai multe feluri de aur în Mabberton.

I-am aruncat o privire de avertizare. Înjurăturile lui spulberaseră toată magia momentului; în plus, trebuia să fiu dur cu el. Mereu îi venea s-o ia razna când se încheia o bătălie, mereu însestat după mai mult. M-am uitat la el, dându-i de-nțeles că sunt gata să-i ofer mai mult. Mai mult decât ar fi putut duce. A mărăit, a strâns inelul însângerat în pumn și și-a vârât cuțitul înapoi în teaca de la cingătoare.

Apoi a apărut Makin, care a întins brațele, cuprinzându-ne pe amândoi pe după umeri și bătându-ne peste armuri cu mâinile înmănușate. Dacă Makin se pricepea la ceva, apăi asta era – știa să potolească lucrurile.

- Fratele Jorg are dreptate, Micule Rikey. Avem o ditamai comoara de găsit.

Își câștigase dreptul de a-l striga pe Rike „Micul Rikey“, pentru că era mai înalt cu un cap decât oricare dintre noi și cam de două ori mai solid. Makin era un izvor nesecat de glume. Le spunea celor pe care îi ucidea, dacă avea destul timp. Îi plăcea să-i vadă dând ortul popii cu zâmbetul pe buze.

- Ce comoară? s-a interesat Rike, încă ursuz.

- Când dai de fermieri, peste ce mai dai, Micule Rikey? Makin a ridicat sugestiv din sprâncene.

Rike și-a mișcat viziera, delectându-ne pe amândoi cu mutra lui pocită. Mă rog, să zicem că era mai degrabă brutală decât pocită. Eu, unul, cred că cicatricele îl făceau să arate mai bine.

- Vaci?

Makin a strâns din buze. Nu îmi plăceau buzele lui, prea groase și prea cănoase, dar îi iertam neajunsul ăsta pentru poantele pe care le făcea și pentru omorul pe care-l semăna cu buzduganul ăla al lui.

- Păi, bine, atunci poți să rămâi cu vacile, Rikey, Micuțule! Eu, unul, mă car să caut o fată de fermier sau trei, până nu le termină ăștilalți pe toate.

Au luat-o, deci, din loc. Rike hăhăia în stilul lui inconfundabil – un fel de „hâr! hâr! hâr!“, de parcă ar fi încercat să scuipe un os de pește din gât.

Am văzut cum dăărâmă ușa casei lui Bovid, de cealaltă parte a bisericii, o casă bună, cu acoperiș înalt, cu lespezi de piatră și o grădină de flori în față. Bovid i-a urmărit și el cu privirea, dar fără să-și poată întoarce capul după ei.

Am ridicat ochii spre stolul de corbi, m-am uitat apoi la Gemt și la frate-său, Maical, un tip pe jumătate debil, cum tăiau căpățâni – Maical le aduna în cotigă, iar Gemt le reteza cu toporul. Frumos! vă spun eu. Cel puțin să privești așa ceva. Sunt de acord că războiul pute rău. Dar în scurt timp urma să dăm foc locului și putoarea avea să se transforme în fum. Inele de aur? Nu-mi mai trebuia altă plată.

- Băiete! a strigat Bovid cu voce stinsă ca de fantomă.

M-am apropiat de el și m-am sprijinit în sabie. Mă cuprinsese brusc o moleșeală ce-mi înmuia brațele și picioarele.

- Mai bine ciripești repejor ce-ai de ciripit, fermierule. Fratele Gemt se apropie cu toporul. Harșt-harșt!

Nu părea prea îngrijorat. E greu să sperii un om aflat atât de aproape de ospățul viermilor. Dar mă rodea că mă luase așa, nerespectuos, și mă strigase „băiete“.

– Ai fete, fermierule? Nu cumva stau ascunse prin beci? Las’ că bătrânul Rike o să le dea de urmă.

La cuvintele astea, Bovid a ridicat ochii spre mine – o privire aspră și îndurerată.

– Câți ani ai, băiete?

Iarăși „băiete“ ăsta.

– Destui cât să te despici ca pe un sac întesat ce ești! i-am răspuns, simțind cum, de data asta, mă cuprinde furia.

Nu-mi place să mă înfuri. Mă scoate din minți senzația asta. Dar cred că nici măcar nu-și dădea seama. Cred că nici nu mai știa că-l despicasem în două cu nici juma’ de oră în urmă.

– Cincisprezece primăveri, nu mai mult. Nu poate fi mai mult...

Cuvintele i-au ieșit lent dintre buzele albăstriei, care contrastau puternic cu fața lui lividă.

Ai ratat cu vreo două, i-aș fi zis, dar deja nu mă mai auzea. Cotiga a scos un scârțăit chiar în spatele meu; Gemt se apropiă cu toporul picurând.

– Luați-i capul! le-am ordonat eu. Lăsați-i burdihanul ospăț corbilor.

Auzi, cincisprezece! Să am cinspe ani și să părjolesc sate!

Când oi ajunge la cinspe, o să fiu deja Regel!

Unii oameni s-au născut să te scoată din pepeni. Fratele Gemt se născuse să scoată din pepeni o lume întreagă.

2

Mabberton a ars bine. Toate satele ardeau bine în vara aia. Makin zicea că-i o vară blestemată, prea afurisită ca să sloboadă vreun strop de ploaie – și nu greșea. Când intram în vreun sat, călare pe cai, valuri de praf se ridicau în urma noastră; când ieșeam, lăsam în spate vălătuci de fum.

– Cine ar fi fermier pe aici?

Lui Makin îi plăcea să pună întrebări.

– Cine o fi fată de fermier?

Am dat din cap spre Rike, care se legăna în șa, de-ajuns de obosit cât mai să cadă de pe cal, cu zâmbetul lui tâmp uitat pe buze și o bucată groasă de mătase agățată de armură. Habar n-am unde putuse găsi mătase în Mabberton.

– Fratele Rike chiar se bucură de micile plăceri ale vieții, a zis Makin.

Și chiar o făcea. Rike avea în el o foame pentru plăcere. Era mistuit de foamea asta ca de un pârjol.

Bâlcii flăcărilor a cuprins repede sătucul Mabberton. Am intrat cu făclia în hanul cu acoperiș de paie, apoi focul ne-a gonit repede afară. Încă o zi săngheroasă din anii lungi de chin în ghearele morții care a cuprins imperiul nostru fărâmătat.

Makin s-a șters de sudoare, mânjindu-se peste tot cu funingine. Avea un adevarat talent la murdărie, Makin al nostru.

- Ei, frate Jorg, las' că nici tu nu te-ai dat în lături de la plăcerile vieții.

La asta n-aveam ce zice. „Câți ani ai?“ voise să știe fermierul ăla umflat. Destui cât să le-o trag fetelor lui. Aia mai grasă avea o grămadă de comentat, la fel ca taică-său. Cârâia ca o bufniță în hambar: mă dureau urechile de la țipetele ei. Ailaltă, mai mare, mi-a plăcut mai mult. A fost destul de tăcută. Atât de tăcută, încât a trebuit s-o înghiontesc de câteva ori, să văd dacă nu cumva a murit de frică. Dar nu cred să fi fost vreuna dintre ele tăcută când flăcările le-au ajuns...

Gemt mă ajungea călare din urmă, întrerupându-mă din visare.

- Oamenii Baronului o să vadă fumul de la două' de kilometri. Nu trebuia să-i dai foc.

A călinat din cap, scuturându-și idioțenia de coamă blondă într-o parte și-n alta.

- Nu trebuia! I s-a alăturat și cretinul de frate-său, strigând în urma noastră de pe murgul lui bătrân.

Îl lăsam să călăreasă murgul, cu cotiga prinse la spate. Calul nu părăsea niciodată poteca. Era mai inteligent decât Maical.

Lui Gemt îi plăcea să pună lucrurile în evidență. „Nu trebuia să arunci leșurile în fântâna, acu' o să ni se facă sete.“ „Nu trebuia să-l omori pe popă, acu' o să avem ghinion.“ „Dacă o luam mai ușurel, acu' am fi luat o recompensă de la Baronul Kennick.“ Aveam aşa o poftă să îngrijesc cuțitul în beregata lui, că abia mă mai abțineam. Acolo, pe loc. Să mă aplec doar puțin și să-l vâr în gâtul lui. „Cum? Ce-ai zis, frate Gemt? Gâl, gâl? Nu trebuia să-ți tai gușa?“

- O, nu! am răcniit deodată, ca un apucat. Repede, Frate Rikey, du-te de te pișă pe Mabberton. Tre' să stingem focul ăla repejor.

- Oamenii Baronului o să-l vadă, a repetat Gemt cu încăpățanare, roșu tot la față.

Se facea roșu ca sfecă dacă îl înfruntai. Iar fața aia roșie mă făcea să vreau și mai mult să-l căsăpesc. Dar n-o făceam. Când ești conducător, ai responsabilități. Altfel, pe cine-ai mai conduce?

Coloana se înghesuia în jurul nostru, aşa cum se întâmpla de obicei când ceva nu era în regulă. Am tras de frâie și Gerrod s-a

oprit tropăind și fornăind. M-am chiorât la Gemt și-am așteptat. Am așteptat ca toți cei treizeci și opt de frați ai mei să se apropie, iar Gemt s-a înroșit atât de tare, încât ai fi zis că urechile o să-i săngereze.

- Unde mergem noi, fraților? am întrebat și m-am ridicat în scările de la șa, ca să le văd mai bine fețele pocite.

Am rostit întrebarea fără să ridic vocea și toți din jurul meu au tăcut ca să m-audă.

- Unde? am întrebat din nou. Sunt sigur că nu sunt singurul care știe. Fraților, țin eu secrete ascunse de voi?

Rike a părut puțin derutat de întrebarea mea și s-a încrustat. Grăsanul de Burlow s-a oprit în dreapta mea, iar în stânga îl aveam pe Nubanez, rânjiindu-și dinții albi ce contrastau puternic cu fața neagră ca funginginea. Liniște.

- Fratele Gemt ne poate spune. Știe cum ar trebui să stea lucrurile și cum sunt în realitate.

Am zâmbit, deși mâna mă durea încă, Tânjind să-i îngrijesc pumnalul în beregată.

- Unde mergem, Frate Gemt?

- La Wennith, pe Coasta Calului, a zis cu reticență în glas, de parcă el, unul, n-ar fi vrut să fie de acord cu aşa ceva.

- Că bine zici! Și cum o să ajungem acolo? Toți aproape parțuzeci, câți suntem, pe caii noștri cei făloși și furați?

Gemt își încorda falca. Acum se prinse unde băteam.

- Cum o să ajungem acolo, dacă vrem o bucătică din plăcintă, căt e încă bună și fierbinte? am întrebat.

- Pe Drumul Moroilor! a răcniit Rike, peste poate de mulțumit că știe răspunsul. Pe unde dacă nu pe-acolo am putea merge?

M-am întors spre Nubanez, cercetându-i privirea întunecată. Nu-i puteam citi expresia, dar l-am lăsat pe el să vadă ce se ascunde în spatele privirii mele.

- Nu-i altă cale.

Rike s-a pornit, m-am gândit, nu știe ce joc se joacă acum, dar îi place rolul lui.

– Oamenii Baronului știu spre ce ne îndreptăm? l-am întrebat pe Burlow Grasul.

– Câinii războiului urmează linia frontului, a zis.

Burlow Grasul nu-i prost. Gușa îi tremură când deschide gura, dar nu-i prost deloc.

– Deci...

M-am rotit să mă uit la ei toți, pe îndelete.

– Deci Baronul știe unde merg bandiții ca noi și știe și pe ce cale.

Le-am dat timp să-mi înțeleagă vorbele.

– Și eu tocmai am aprins un nenorocit de foc care să-l avertizeze pe el și pe-ai lui că nu-i o idee prea bună să ne urmeze.

Atunci, deodată, am înfipt pumnalul în Gemt. Nu era nevoie, dar chiar aveam chef s-o fac. Plus că a dansat destul de bine, gâl-gâl pe sângele lui, înainte să cadă de pe cal. Fața lui roșie s-a albit desul de repede.

– Maical! am ordonat eu. Ia-i capul!

Și a făcut-o.

Pur și simplu s-a întâmplat ca Gemt să-și aleagă un moment prost.

Indiferent ce îl pălise pe Fratele Maical, pe din afară rămânea ne-schimbat. Arăta la fel de solid, la fel de dur și de acru ca toți ceilalți.

Dar asta, numai până când i se punea o întrebare.

– Câinii războiului urmează linia frontului, a zis.

Burlow Grasul nu-i prost. Gușa îi tremură când deschide gura, dar nu-i prost deloc.

– Deci...

M-am rotit să mă uit la ei toți, pe îndelete.

– Deci Baronul știe unde merg bandiții ca noi și știe și pe ce cale.

Le-am dat timp să-mi înțeleagă vorbele.

– Și eu tocmai am aprins un nenorocit de foc care să-l avertizeze pe el și pe-ai lui că nu-i o idee prea bună să ne urmeze.

Atunci, deodată, am înfipt pumnalul în Gemt. Nu era nevoie, dar chiar aveam chef s-o fac. Plus că a dansat destul de bine, gâl-gâl pe sângele lui, înainte să cadă de pe cal. Fața lui roșie s-a albit desul de repede.

– Maical! am ordonat eu. Ia-i capul!

Și a făcut-o.

Pur și simplu s-a întâmplat ca Gemt să-și aleagă un moment prost.

3

– Doi morți și doi care încă se zvârcolesc.

Makin rânjea cu gura până la urechi.

Ne făcuseră tabăra chiar lângă spânzurătoare, în caz de ceva, dar Makin galopase înaintea noastră, ca să verifice locurile. M-am gândit că veștile astea, cu doi vietuitori dintre cei patru prizonieri ținuți în cușca spânzurătorii, o să-i înveselească pe frați.

– Doi, a bombănit Rike.

S-a obosit prea mult, iar când e obosit, Micul Rikey vede mereu jumătatea goală a cuștii.

– Doi! a urlat Nubanezul mai departe, înspre coloana ce se forma în urma noastră.

Vedeam cum o parte dintre băieți fac schimb de monede, pe felurite rămășaguri. Drumul Moroilor e mai plăcăsitor decât slujba de duminică. O tot ține drept și fără hârtoape. Atât de drept, încât ai putea ucide doar ca să poți face stânga sau dreapta. Atât de neted, încât ajungi să aplauzi dacă dai peste vreun suis. Îar de-o parte și de alta, doar mlaștină și muște, mlaștină, muște, muște și iar mlaștină. Pe Drumul Moroilor n-ai să vezi nimic mai bun decât doi condamnați într-o cușcă.

Ciudat că nu mi-am pus întrebarea: ce caută o cușcă în mijlocul pustietății, cu doi viermi băgați în ea? Am luat lucrurile altfel, ca și când aş fi dat peste o comoară. Careva și-a lăsat în urmă prizonierii să moară, atârnăți în cuști, pe marginea drumului.

Un loc destul deizar ales, dar, oricum, o distracție pe gratis pentru mica mea bandă. Frații începeau să dea semne de nerăbdare, aşa că l-am îmboldit pe Gerrod, care a pornit la trap. Un cal bun, Gerrod. S-a scuturat de toropeala care îl cuprinsese și a tropăit mai departe. Pe niciun alt drum nu se tropăie ca pe Drumul Moroilor.

– Viermi! a răcnit Rike și toți au rupt-o la fugă, luându-se la întrecere.

I-am dat frâu liber lui Gerrod. N-ar fi lăsat niciun cal să i-o ia înainte. Nu pe drumul asta. Cu fiecare bucătică pavată, fiecare lespede de piatră potrivită întocmai cu cea de alături, atât de bine lipite încât nici măcar un fir de iarbă nu putea străbate printre ele. Nicio piatră întoarsă, nicio lespede zgâriată. Clădit pe o mlaștină, ia aminte!

Bineînțeles că am ajuns la viermi înaintea celorlalți. Niciunul dintre ei n-ar fi putut să-l întreacă pe Gerrod. Mai ales cu mine călare pe el, când ceilalți atârnau, fiecare în parte, dublu cât mine. Când am ajuns lângă cușcă, m-am întors să-i privesc. Erau împrăștiați toți în lungul drumului. Am răcnit, cuprins de o bucurie grozavă, îndeajuns de tare cât să-i trezesc pe cei din cotiga plină de căpățâni. Gemt era și el acolo, sălta dintr-o parte într-alta.

Makin m-a ajuns primul, cu toate că a mai străbătut distanța de două ori, cu puțin timp în urmă.

– Lasă-i pe oamenii Baronului să vină, i-am zis. Drumul Moroilor e la fel de bun ca orice altă punte. Zece oameni ar putea ține piept aici unei armate întregi. Aia care ar încerca să ne flancheze s-ar îneca în mlaștină.

Makin a clătinat din cap, încercând să-și recapete suful.

– Cei care-au construit drumul asta... dacă mi-ar fi făcut un castel...

Un tunet dinspre răsărit mi-a tăiat vorba.

– Dacă oamenii Drumului ar construi castele, n-am mai ajunge nicăieri, a zis Makin. Bucură-te că nu mai sunt aici.

I-am privit pe ceilalți frați apropiindu-se. Apusul a incendiat deodată mlaștina, colorând-o într-un portocaliu ca de foc, și gândul mi-a zburat înapoi, spre Mabberton.

– A fost o zi bună, Frate Makin, am zis.

– Într-adevăr, Frate Jorg, a răspuns el.

Frații s-au apropiat și au început să se certe pe seama viermilor. L-am lăsat și m-am dus să citesc lângă căruța în care țineam prada de război, cu fulgerele tăind cerurile de deasupra noastră, în timp ce ploaia întârzia să se reverse. Începutul zilei mă lăsase cu Plutarh în gând. Era numai al meu, înghesuit între copertele din piele. Un călugăr de toată isprava își petrecuse întreaga viață istovind la carteasta. O viață întreagă aplecată asupra acelor foi scrijelite cu mâna. Aici auriul, pentru nimbi, pentru soare și ornamentează. Dincolo un albastru otrăvitor, mai albastru decât orice văzduh la amiază. Mici puncte stacojii care închipuiau un pat de flori. Probabil că și-a pus toată viața aici, de flăcăiandru până când a albit, dichisind cuvintele bătrânlui Plutarh.

Tunetul se rostogolea deasupra noastră, viermii din cușcă se zbăteau și urlau, iar eu, nemîșcat, citem slove mai vechi decât vremurile în care constructorii Drumului își pavaseră căile.

– Sunteți niște lași! Femei cu săbii și topoare!

Unul dintre corbi, gata de festin, avea deja ciocul însipit în el.

– Nu-i nici măcar un bărbat printre voi. Sunteți toți niște pononari, aliniați în urma mucosuluiăluia.

Rotunjea cuvintele la sfârșit, ca unul de fel din Merssy.

– E-un tip aici care are o părere despre tine, Frate Jorg! a strigat la mine Makin.

O picătură de ploaie mi-a căzut pe nas. Am închis carteala lui Plutarh. Zăbovise ceva până să ajungă la Sparta și Licurg¹, aşa că putea să mă mai aștepte puțin, fără să se ude în timpul asta. Viermele nu terminase, aşa că l-am lăsat să vorbească până la capăt, cu spatele întors spre el. Când ești la drum lung, orice carte trebuie bine împachetată, ca să n-o ude ploaia. O infășor într-o pânză ceruită de zece ori pe lat, încă de zece ori pe lung, apoi o bag pe sub mantie, într-o geantă prinșă de șa. O geantă bună, de pe Coasta Calului,

¹ Legiuitor legendar al orașului Sparta (n. tr.).

ia aminte, cu strat dublu de piele, bine cusută, nu ca porcăriile făcute de ăia din Thurstan.

Flăcăii mi-au făcut loc să mă apropii. Cușca puțea mai rău decât cotiga cu căpătâni, un miros iute, nemaiîntâlnit.

Patru cuști atârnau acolo. Două erau ocupate de oameni morți. Foarte morți. Picioarele leșurilor atârnau printre barele cuștilor, cu carne smulsă până la os de ciocurile corbilor. Muștele se îmbulziseră pe ele într-un strat gros, ca o a doua piele, neagră și băzătoare. Flăcăii îl înțepaseră de câteva ori pe unul dintre viermi, iar acum nu arăta prea bucuros. De fapt, arăta de parcă urma să dea ortul popii. Ceea ce ar fi fost o pierdere, doar aveam toată noaptea înaintea noastră. Eram gata să punctez asta, dar viermele cu gura mare m-a întrerupt.

– Și-acum mucosul a venit încoace! S-a săturat de uitat la pozele desfrâname din carteia aia a lui, furată.

Stătea turcește, cu picioarele însângerate și descărname. Un om bătrân, de vreo patruzeci de ani, cu părul negru și barba încăruntită, cu ochii întunecați și lucioși.

– Șterge-ți rahatul de la cur cu paginile ei, băiete! a zis el cu glas fioros, încleștându-și degetele pe barele cuștii și făcând-o să se hâțâne. Doar cu atât poți să rămâi din ea.

– Am putea porni un foc mocnit? a sugerat Rike.

Până și Rike își dădea seama că bătrânul voia doar să ne înfurie, ca să terminăm cu el repede.

– Cum am făcut la spânzurătorile din Turston.

S-au auzit câteva chicoteli. Dar niciuna dinspre Makin.

I se citea încruntarea sub stratul de mizerie și funingine, iar privirea sa îl țintuia pe vierme. Am ridicat o mână ca să-i potolesc.

– Ar fi mare păcat de o carte aşa bună, Părintele Gomst, am zis.

Ca și Makin, îl recunoșteam pe Gomst în spatele bărbii și al părului. Însă, fără accentul ăla al lui, ar fi putut trece neobservat.

– Mai ales că e un exemplar din „Despre Licurg“, scris în latină literară, nu în bolboroseala aia stricată pe care ne-o predau în biserică.

– Mă cunoști? a întrebat el cu o voce spartă, devenită brusc plângăcioasă.

– Bineînțeles că te cunosc.

Mi-am trecut mâinile prin pletele mele adorabile și mi-am prins părul la spate, ca să îmi vadă mai bine chipul, în lumina ștearsă a amurgului. Am trăsăturile ascuțite și întunecate ale celor din neamul Ancrath.

– Ești Părintele Gomst, ai venit să mă duci înapoi la școală.

– Pr-prin...

A dat să bolborosească ceva, incapabil să mai rostească vreun cuvânt. De-a dreptul dezgustător. Mă făcea să mă simt de parcă mușcasem din ceva putrezit.

– Printul Honorous Jorg Ancrath, în slujba domniei voastre.

M-am înclinat înspre el.

– C-ce s-a întâmplat cu Căpitanul Bortha?

Părintele Gomst se legăna ușor în cușca lui, complet derutat.

– Căpitan Bortha, domnule! a izbucnit Makin într-un salut și a făcut un pas înainte.

Era plin de sânge de la primul vierme.

Apoi ne-am cufundat toți într-o tacere de moarte. Până și cirișitul și zumzetul din mlaștini încetaseră, devenind doar un zgomot sters. Frații se uitau cu gurile căscate la mine, apoi iarăși la preot, și din nou la mine. Micul Rike arăta uluit de parcă tocmai l-ar fi întrebat cineva cât fac nouă ori șase.

Ploaia a ales tocmai acel moment să se prăvălească din ceruri, toată odată, de parcă Domnul Dumnezeu își răsturna oala de noapte peste noi. Negura ce se aduna înspre noi s-a îngroșat deodată, căpătând consistența melasei.

– Prințe Jorg!

Părintele Gomst trebuise să strige ca să-l aud prin vuietul ploii.

– Noaptea! Trebuie să fug!

Stătea prins cu mâinile de barele cuștii, cu degetele albite, cu ochii larg deschiși, fără să clipească în șuvoiul de apă, holbându-se în întuneric.